

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA

Egy évre	6 frt. — kr
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Ezen lap megjelenik
hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr, s minden egyszeri közlés
után 30 kr bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyíltér” rovatban
közlendő cikkek soronként
10 kr díjért közöltnének.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:

Györgyjakab Márton nyomdabérlőnél.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyíltéri cikkek, stb. a kiadóhivatalokban fogadtatnak el.

A lókiállítás.

Országos tárlatunk keretében e hó 5-kén nyitattott meg a nemzetközi lókiállítás, melyen nemcsak népies lótenyésztésünk van méltóan képviselve, hanem a nagyobb és kisebb ménesek tulajdonosai is bemutatják, állami lótenyésztézetekkel karöltve, országos lótenyésztésünk színét-javát, és így bizton remélhető, hogy magasabb értékű, nemesebb vértű, fénytűzési czélokra szolgáló lovaink jobb értékesítésének és nagyobb kivételének újabb csatornáit foglalkoztatni e kiállításon.

Nagy munkába került az e feladattal megbízott rendezőségnek a kiállítás sikeres létrehozatala; de hogy mily fényes eredménnyel oldatott meg a nehéz feladat, azt szemlélheti a nagy közönség azon öt nagy istállóban, melyeknek kapui megnyilván: összesen 830 kiállított lóval oly képet mutatnak, mely — azt hiszük — méltó a nagyszabású kerethez, s a mű megalkotására minden oldalról hozott áldozatokhoz.

Az egész lókiállítás — eredeti programja szerint — három lócsoportha oszlik.

Az első csoport a ménesek collectiv kiállítása, hol a nagyobb ménesek tulajdonosai külön keretben kívánják bemutatni méneseiket.

Itt méltán első helyet foglalnak el királyunk ő felségének lipizzai és klad-rubi magánménesei 10 lóval. Az uralkodó ezen két ménese nagy befolyást gyakorolt országos lótenyésztésünkre is.

Ezen ménesekből fejedelmi kegy folytán számos törzsmén került e század elejétől fogva a mezőhegyesi állami ménesbe is, hol csupán csak lipizzai vér tenyésztetik, melynek alapforrása a Trieszt mellett a Krast hegységben 300 év óta fennálló lipizzai udvari ménes.

Második helyen szerepelnek az ausztriai állami lótenyésztézetek, a radauzi állami ménes és az örökös tartományok ménetelei 24 lóval.

Ezen istálló másik oldalát a magyar állami lótenyésztézetek collectiv kiállítása foglalja el. A ki ismeri azon fontos, sőt döntő szerepet, melyet Magyarország lótenyésztésében az állami lótenyésztézeteknek jutott, a ki tudja, hogy ezek képezik lótenyésztésünk eddigi haladásának s jövő felvirágzásának alapforrását, az természetesnek fogja találni, hogy az állami lótenyésztézetekben tenyésztett minden egyes fajtát és törzset méltóan kellett képviseltetni ezen országos tárlaton; mert hiszen az országos lótenyésztés teljes képét akartuk bemutatni, s a geográfus is, ki egy nagy folyam leírását tervezi, annak alapforrásait tartozik részletesen kimutatni.

Minden fajtából s minden törzsből ki van állítva az illető ménesnek 1—1 törzsménje és két törzskanczája s azonkívül a ménetelek létszámából is törzsek szerint 4—4 fedező mén. Általánosan megjegyezhető, hogy nemegyes legjobb példányok választattak ki, hanem olyanok, melyeken az illető törzs általános minősége leghívebben képviseltetik.

A II. sz. istállóban találjuk egyéb magasabb angol vértű magán-ménesünk kollektiv kiállítását, valamint néhány angol telivér verseny-paripát és tenyészanyagot.

III. sz. istálló különféle fajtájú és termetű méneseink gyűjteményes kiállítását tárja elének.

Ezen két utóbbi istállóban összesen 33 ménes 256 lóval van képviselve.

Magyarországban összesen mintegy 100 oly magán ménes létezik, mely a «ménes» nevet a benne tenyésztett nemesebb és constansabb vértől fogva valóban megérdemli. Tehát harmadrésze van képviselve szám szerint, de minőség szerint — kevés kivétellel — méneseink legjavát fogjuk e tárlaton képviselve látni.

A második csoport lókiállítása azon kisebb tenyésztőknek, kik néhány kancza után, nem ménesben, hanem gazdaságilag tenyésztettek. Ide soroltattak egyes lótulajdonosoknak nem saját nevelésű lovai is.

Ezen csoport a legkisebb, a mennyiben csupán százötven lóval foglal magában. Képviselve vannak benne a legkülönbözőbb fajták és keresztezések, kezdve az angol telivér lótol egészen a nehéz, nyugati nóri, ardenni, suffolk és clydesdalei munkás fajtáig.

Külön alosztályát képezi ezen csoportnak a nyugati nóri jellegű nehéz ígáslovak osztálya, melybe negyvennégy ló van sorolva, még pedig részint magyarországi uradalmak, részint bel- és külföldi kisebb tenyésztők istállóiból.

A nóri vér nemesebb, könnyebb fajtával keverve majdnem kivétel nélkül használhatlan korcsokat ad, de homogén vérről tenyésztve s megfelelő természeti és gazdasági viszonyok között megbecsülhetlen, s jelenleg világszerte aránylag legdrágább fizetett munkás lovat ad. Bizonyítja ezt az általános csoport mellett egyöntetűség kedvéért ugyanazon istállóban elhelyezett zalamegyei, muraközi és muramelléki népies collectiv kiállítás huszonnégy lóva. A Muraközben ugyanis öt év óta csupán nóri jellegű (pinczgaui, percheron félvér és ardenni) állami és magán ménesek alkalmaztatnak apalovakként; minek eredménye az, hogy a muraközi földmives tenyésztő, ki azelőtt a sokkal nemesebb és jobbvértű, de nóri kanczáira nem alkalmas angol, arab, nonius és norfolki apalovak után származott éves csikóit legfeljebb 80—100 frtéért adta el, most a nóri ménes után származó választott csikóit 5—6 hónapos korukban 150—200, sőt egyes esetekben még drágábban is eladhatja.

A harmadik csoport a lótenyésztézetek által rendezett megyei collectiv kiállítások csoportja.

Ezen csoportban huszonkét vármegye lótenyésztése van képviselve összesen 380 lóval, mely szám egytől-egyig csupán földmives tenyésztők istállóiból került ki.

A megyei collectiv kiállítások rendezésének fő célja az volt, hogy az országnak kiválóbb tenyésztéssel bíró vidékei különböző jellegük szerint jó példányok-

A „Székelyföld” tárczája.

Kamilla.

(Elbeszélés.)

Irta Dobay János.

II. RÉSZ.

IV.

(Folytatás.)

Az ünnepélyek lezajlottak, s mintha az idő csak arra várt volna, hogy az emberek még egyszer élvezzék a természet pompáját, hirtelen ősz lett. A hegyek hideg szele szomorúan zúgott végig a park fái között, csoportonként sodorva magával a dér-ütött, meg-sárgult faleveleket, s mintha az utolsó nyári nappal az öröm és vigság is elköltözött volna a kastélyból, csak szomorú arcokat lehetett látni. A családnak is, mint az emberi testnek, ha egy tagja beteg, a többiek is szenvednek általa. Kálmán szíve beteg volt; emésztő kinnal rágódott rajta az erdei jelenet emléke. Alig lehetett benne ráismerni az egykor oly életvidor ifjura, ki elfogyhatlan jó kedvével központja, éltetője volt a társaságnak. Sápadt, komor arccal járt-kelt, s az ő komorsága lassankint ráragadt a család többi tagjaira is. Felszeginé anyai szemei azonnal felismerték, hogy fia és Kamilla kö-

zött valami nevezetes dolognak kellett történni, s remegő szívvel gondolt a jövőre. Tudta, hogy Kamilla oka-e változásnak, s ha külsőleg az eddigi szeretettel bánt is vele, de szívében hevesen vádolta a leányt a szerencsétlenségéért. Irma vidor lelkére is súlyosan nehezedett az általános szomorúság; saját szerelmével lévén elfoglalva, sejtelve sem volt a történetekről, s csak azt érezte, hogy itt valami olyannak kellett történni, mely mindnyájuk boldogságát megzavarja és az ő szerelmét is fenyegeti. Nővelte aggályait az is, hogy a tisztartott az erdei kirándulás után többé nem jelentkezett a kastélyban, sőt a reggeli virágcsokrok s egyéb meglepetések is kimaradtak. Érezte a csapást és nem tudta, hogy honnan és kitől jön, s szívét aggályok gyótrák. Még Kamillával is ritkán beszélhetett; az, szobájába zárkozva, csak ritkán mutatá magát. Folytonosan betegeskedett, s valami titkos baj hatása alatt napról napra hervadt. Ha nagy ritkán mindnyájan összejöttek, a régi vidámság hiányzott; minden pillanatban elakadt a társalgás. A mint a kínos együttlét véget ért, mindenki szobájába vonult, s aztán egész nap csendes volt a kastély. Trézsi néni talán tudott volna egy kis élénkséget adni, de ő is elutazott a többi vendégekkel. Pár nap múlva nyilvánossá lett, hogy Kálmán és Kamilla

között a viszony végleg felbomlott; de egyik sem tett az iránt kérdést; várták, hogy a magyarázat magától jöjjön meg.

Kálmán szíve mélyen lelt sújta az erdőben látott szerelmi jelenet által, mely minden kétséget kizárólag bebizonyította Kamilla hűtlenségét. Megborzadt azon képmutatáson, melylyel Kamilla hónapokon át tisztá, jellemes leánynak tudta magát mutatni s szerelmet tudott íránta színlelni, míg szívében egy más férfinak képe élt. Ha őt nem szerette, miért hazudott neki szerelmet? s midőn őszintén feltárta szívét előtte, miért esküdött, hogy nem szereti a tisztartót? Vagy tán piszkos vagyoni érdek vezette rá, hogy mást szeretve, őt válassza férjül! Így kell lenni, mert hisz saját szemeivel látta, hogy mily hő szerelemmel ölelte át Kamilla az ifjút, pedig alig egy pár órával azelőtt esküdött neki örök hűséget. De akkor minő szerepet szánt neki?!... A mily magas pontot foglalt el szívében egykor Kamilla, ép oly mélyre hullott egyszerre. Egy közönséges, szivtelen kalandornőt látott benne, ki művészzel hazudik oly érzelmeket, mikkel nem bír, s megtört szíveken halad kitűzött célja felé, s elég szivtelen egy oly család nyugalmát, boldogságát feldolulni, mely őt, nem kérdezve múltját, mint gyermeket s mint testvért fogadja kebelébe. Megalázott szerelmén kívül

fájt szívének a hálátlanság is, melylyel Kamilla családja iránt viseltetik. Volt pillanat, midőn a tisztartó iránt is lángoló gyűlöletet érzett s képes lett volna őt megölni; de komolyabban megfontolva a dolgot, be kellett ismernie, hogy az ifjú legkevésbé sem hibás. Őt is elragadta az az isteni báj, mely azon a szép arozon ül s szereti, a nélkül, hogy tudná, hogy e szíren még másnak is hazudta azt a szenvedélyt, mit most iránta színlel; mert ha az egyik hazug volt, fel lehet tenni, hogy a másik is az. Itt tehát csak Kamillát lehet hibáztatni... Majd meg eszébe jutott az a vészes nap, midőn Kamilla oly páratlan hősiességgel veté kockára életét, hogy őket megmenthesse... De hisz ezt is csak a tisztartóért tette s Kálmán csak másodrangú dolog volt. És azok a szenvedélyes pillantások, kezeinek remegése s az a kedves pirulás mind csak tettetés lett volna!... Igen, az mind a kalandornő művészetéhez tartozik.

Kálmán bármennyire igyekezett is a szíve szentélyében felállított képet lerántani, lelke mélyén mindig maradt egy hang, mely e képek védelmére kelt s igyekezett azt a kérlelhetetlen tényekkel szemben is védelmezni. Oh, csak ne lettek volna a bizonyítékok oly megingathatatlanok! mily szívesen hallgatott volna rájuk!... Oh, mert a kit egyszer nagyon tiszteltünk és szerettünk,

kal képviselve legyenek e tárlaton, mely e szerint hivatva van az országos lótenyésztésnek oly nagyszabású és hű képét mutatni, a minő még soha sehol egy keretben nem volt.

A legkülönbözőbb tényezők ügybuzgó s összefüggő közreműködésére és jelentékeny anyagi áldozatokra volt szükség, hogy ezen a maga nemében új és páratlan csoportos kiállítás tényleg megalkotassék; de szükség volt rá azért, hogy úgy magunk is megismerjük, valamint a külföldi közönséggel is megismertessük országos lótenyésztésünk jelen állapotát, s ezzel törekedjünk arra, hogy lovaink jobb értékesítésének mérveit szaporítsuk.

Az országos lótenyésztés ügye ugyanis nemcsak honvédelmi szempontból felette fontos nálunk, hanem a magyar mezőgazdaságnak jelenleg egyik legjelentékenyebb és legjövődélmezőbb tényezőjét képezi.

Az egyes megyék collectiv kiállításánál nem az volt a cél, miszerint a vidékenként egyes gazdáknál található nemesebb vérű, szebb, de a vidék átlagos lóminőségétől eltérő példányok küldésének fel, hanem azon cél tartatott szem előtt, miszerint minden egyes vidék lólétszámának átlagos minősége e csoportban néhány jobb ló által képviselve legyen.

A minő lovat tehát az egyes vármegyék kiállításában szemlélünk, olyat nem találunk ugyan minden pillanatban százankint eladásra készen az illető vidéken, de igen is megtaláljuk az illető vidék tenyésztőinek istállóiban százan-kint, sőt ezrenként is az oly vérű anyagot, melyből oly lovakat lehet nevelni és megfelelő gondozás mellett oly conditióban a vásárra állítani, mint a minő példányokat a kiállításon szemlélhetünk.

Számos tenyésztő remélhetőleg meg fogja tanulni e népies kiállításon azt, hogy a megfelelő tartás és felnevelés nélkülözhetlen kiegészítő részét képezi

azon jó vérnek, mely Magyarország lótenyésztésének megbecsülhetlen kincsét képezi, s ha ezen elv általános elterjedést nyer tenyésztőink körében, akkor meg fogjuk érni országos lótenyésztésünk aranykorát.

A mint a lókiállítás három főcsoportjának a fentebbiekben foglalt rövid jellemzéséből látható, a kiállítás összes anyaga egy szerves egészet képez, és országos lótenyésztésünk egységes képét mutatja nagy keretben és erős vonásokban.

A külföld meg fogja tanulni belőle hazánk lótenyésztési viszonyait, tenyésztőink pedig megismerik a hazai anyagot minden ízében és levonhatják belőle ama hasznos tanulságokat, a melyek megszivlelésétől várható országos lótenyésztésünk fölvirágzása.

A gazdák kongresszusa. A hazai és külföldi gazdák elitje volt együtt látható szombaton Budapesten az új városház nagy tanácstermében, mely szorongásig megtelt a kongresszus tagjaival. A kongresszuson Károlyi Sándor gr. elnököl, a kinek köszönhető, hogy a külföld oly szépen volt képviselve. Ráth K. főpolgármester és Széchenyi Pál gr. földm. miniszter üdvözlőlvén a kongresszust, jelezte a tanácskozás tárgyait. Ezután következett Gaál Jenő előadó előterjesztése a mezőgazdasági válságról. Hosszas fejtegetés után határozati javaslatot adott be a középeurópai vámszövetség tárgyában, melyre nézve a kongresszus elhatározta, hogy annak hazai érdekű részét az egyesült gazdasági szövetkezetek végrehajtó bizottságának ajánlják figyelmébe. Több érdekes felszólalás után a tanácskozás délután fél 2-kor véget ért. — A második ülésen nem hogy csökkent volna az érdeklődés, de sőt fokozódott. A terem szorongásig megtelt. Hét gazda beszélt: két magyar és öt idegen. A nagyérdemű tanácskozás d. e. 9-től d. u. 1 óráig tartott.

A delegációknak egybehívása ügyében a Kálnoky grófhhoz, Taaffe grófhhoz és Tisza Kálmánhoz intézett királyi kéziratokat pénteki számában közölte a hivatalos lap. Ő felsége a delegációkat ezuttal Bécsbe, e hó 22-ére hívta össze.

elpanaszoló szíve gyötrelmeit s végül kijelenté, hogy már másnap reggel elutazik, a nélkül, hogy Kamillával többé találkozott volna.

— Ugy akarom, édes jó anyám, — szolt szomoruan — hogy többé ne lássam e leányt, ki annyira visszaélt szerelmemmel s oly boldogtalanná tett. Ha majd a tisztartó nőül veszi s nem lesz többé családnak segélyére utalva s már nem lesz többé házuknál, majd visszatérek. Az idő talán meggyógyítja szívem sebéit.

— Édes fiam, én nem mondom, hogy ne menj. Tudom, hogy e körben sokat kellene szenvedned s hogy a nagy fájdalom enyhítése végett szórakozásra van szükség, s csupán arra kérlek, halaszd elutazásodat egy pár nappal, mert lásd, a tisztartó súlyos beteg lett s nincs egyetlen férfi, ki esetleg segélyünkre lehetne. Majd, ha az a szegény ifjú jobban lesz, elutazhatol.

— Erről nem is hallottam; és mikor lett rosszul?

— Ma délben. Ezelőtt két órával hozták hírül, hogy heves lázban szenved. Az orvos ezelőtt egy órával volt nála s állapotát igen veszélyesnek mondta.

— Ha kíváncod, édes anyám, maradok, míg szegény barátom jobban lesz. Tüstént megyek és meglátogatom.

— Köszönöm, édes fiam, — szolt Felszeginé, melegen megcsókolva fia halovány homlokát — szívem egészen megnyugodott egy időre. Aztán később jöjjön, a minék jöni kell!

(Vége köv.)

Szűkevények ellen a következő rendeletet adta ki a belügyminiszter: „Ismételten panaszkodnak merültek fel az iránt, hogy hadköteles egyéneknek külföldre, különösen Szerbiába és Romániába átszökését nagyban elősegíti az a körülmény, hogy valamely utazó öket cselédjeiként kiadva, annak utlevélét mint utitárs vétetnek be s így a határon átbocsátatván, többé hadköteles korukban az országba vissza nem térnek. Utasítom ennél fogva a törvényhatóságokat, hogy a belügyminiszteriumhoz felterjesztendő utlevél-ajánlati táblázatokba jövőre hadkötelesek mint utitársak ne vétessenek fel, hanem azok rendes külföldi utlevelek megszerzésére köteleztessenek.“

Országgyűlés.

A képviselőháznak mult szombaton nagyfontosságu ülése volt. Tisza Kálmán miniszterelnök nyilatkozott a keletruméliai kérdéssel, a mennyiben választott Irányi Dániel, Helfy Ignác és Szilágyi Dezsőnek e tárgybán hozzá intézett interpellációira. Válogatott, elegáns közönség foglalta el az összes karzatokat s a képviselők is feltűnően nagy számmal jelentek meg. Az ülés elején a legutóbbi ülésben megtartott szavazás eredményét hirdették ki. A bizottságokat kevéssé eltéréssel a pártok előzetes megállapodásai szerint alakították meg. Azután következett a közgazdasági és közigazgatási bizottságoknak megválasztása névszerinti szavazás útján. Az eredmény kihirdetése a következő ülésre halasztatott. Ezt követte Tisza Kálmán beszéde. Némi bevezetés után azonnal rátért a hozzá intézett kérdésekre. Ő felségének Bródban való megjelenésére vonatkozólag azt mondta, hogy ott hivatalos fogadás, megállapított hivatalos üdvözlő beszéd és arra adott felelet nem volt, s így annak a Ruméliában történt dolgokkal összefüggést tulajdonítani nem lehet. A kremieri találkozás pedig egyenes kifolyása volt a tavalyi skiernievicei találkozásnak. De ott sem a fejedelmek, sem azoknak jelenvolt külügyminiszterei közt semmi megállapodások létre nem jöttek. A felségek megújították a személyes barátság iránti nyilatkozatokat, meg azon ohajukat, hogy monarchiáik egymással ezentúl is minél jobb békességben élhessenek. A mi Bosznia és Hercegovina annexióját, vagy Rumélia és Bulgária egyesítését illeti, e tárgyak még csak szóba sem hozhattak. A keletruméliai septe. 19-ki forradalomról azt mondta, hogy arról Európa egyetlen államának sem volt előleges tudomása. Az interpellálók nem voltak megelégedve a miniszterelnök válaszával s azt nem vették tudomásul. Végül a nagy többség szavazás útján tudomásul vette a választ.

T a n ü g y.

Meghívás.

A „Háromszékmegei tanítótestület“ folyó évi október 30. és 31-ik napján Sepsiszentgyörgyön tisztújító rendes közgyűlést tart, melyre úgy a tanügybarátok, mint a testületi tagok tisztelettel meghívotnak.

Tárgysorozat.

Első nap (okt. 30.) Gyűlés kezdete d. e. 9 órakor. 1. Elnöki megnyitó beszéd. 2. Bizottságok kiküldése: a) gyakorlati tanítás meg-bírlására; b) iskolák és human intézetek megtekintésére; c) szavazatszedő bizottságok, a központi tisztviselők és segélyegyleti igazgató-választmány megválasztására; d) a hangverseny jövedelmének számbavételére. 3. Titkári jelentés a testület évi működéséről. 4. A választmány véleményes indítványai: a) az Erdélyrészi magyar kultur-egyesületbe alapító tagkénti belépés; b) az Országos tanítói árveházra eddig adományozott összeg kiszakítása, külön kezelése és 3000 frtos alapítvány gyűjtése; c) a fővárosi tanítóknak elismerő nyilatkozat küldése; d) a megye közönségéhez a tanítói könyvtár segélyezése iránti új kérés; e) a megyei földrajzi tankönyv megírása; f) a testületi hivatalos közlöny; g) a testületi „Évkönyv“nek minden 3 évben való szerkesztése és kiadása; h) a segélyegyleti alapszabályok ki-nyomatása tárgyában. 5. A központi tanítói

könyvtár létesítésére kiküldött bizottság jelentése; előadó Komáromy Andor kir. tanfelügyelő ur. 6. Emlékbeszédek: Mengel Pál kovászai elhalt tanító felett tart Vajna Mihály; néhai Simó Dénes sepsiszentgyörgyi tanító felett pedig Dr. Szász István. 7. „A tanító teendője a tanulók vallás-erkölcsi érzésének fejlesztése érdekében“ című tétel s a járáskörök véleménye alapján összeállított jelentés előterjesztése. 8. Kovács Dénes képviselő beszámolója a folyó évi aug. 20-án Budapesten tartott III-ik egyetemes tanítógyűlés végrehajtó bizottság nagygyűléséről. 9. A közp. pénztár megvizsgálására kiküldött bizottság jelentése; előadó Vajna Károly.

Második nap (okt. 31.) 1. Délelőtt 8—9 óráig gyakorlati tanítás; tartja Pál Károly a polg. fiúiskola III-ik osztályában a német nyelvtanból. 2. D. e. 9 órakor a kiküldött bizottságok jelentései. 3. Titkári jelentés a segély-egylet évi működéséről. 4. M. Székely János segélyegyleti pénztáros jelentése a pénztár állapotáról. 5. A tanítói könyvtár alapszabály-tervezet tárgyalása; előadó Komáromy Andor kir. tanfelügyelő ur. 6. Értekezés Csinádi Lajos által a méhészet köréből. 7. A jövő évi közgyűlés helyének megállapítása. 8. Elnöki záróbeszéd.

Figyelemztetésül. Az elszállásolhatás eszköze és közös ebédre való gondoskodás céljából kéretnek a tagok, hogy levelező-lapon Kósa Dávid polg. isk. tan. urat Sepsiszentgyörgyön legkésőbb folyó évi október 28-ig mulhatatlanul értesíteni sziveskedjenek. Az eddigi szokás és határozat értelmében az első napon este az „Eötvös-alap“, „Országos tanítói árveház“ és testületünk „Segély-egylet“-e javára hangversenynyel összekötött táncvigalom is fog rendeztetni.

Együttal figyelemztetnek a tagok, hogy a gyűlésről való elmaradás csak azon esetben lesz igazolható, ha a betegség okán elmaradó bélyegtelen orvosi, az egyéb okon elmaradó pedig az iskolaszék vagy iskolai gondnokság által kiállított hivatalos bizonyítvánnyal igazolja elmaradásának helyes és elfogadható okát. Az igazolási bejelentés a testület elnökségéhez vagy közvetlen a gyűlés előtt, vagy utána 10 nappal megteendő. (Alapsz. 7. és 8. §.)

Kézdi-Vásárhelyen, 1885. okt. 1.

A választmány megbízásából:
Gyöngyösi István,
titkár.

Sötét szemüveg az a chanvismus.

(Viszon- és végválasz Felvidékieknek.)

„Az állami tanítóképző intézetek vád alatt“; ezen címmel irt közelebbi cikkemre Felvidéki egy valóságokban szegény, elfogultságban gazdag, következetlenségben teljes, eszmei tartalomban silány s ismétlésekkel elláptott olyan cikksorozattal válaszolt, melynek minden során, minden betűjén olyan szellem húzódik végig, hogy ha nem tudtam volna, hogy a „Székelyföld“-et olvasom, egyre szívesebben volna tenni, hogy akaratom ellenére a „Magyar Állam“ került kezembe.

Cikke elején ezt mondja: „Nem volt számdekom vádolni az állami tanítóképző intézeteket“; később: „akkor az állami tanítókat még fel tudnók valamiképp a Felszégi ur által önként rájuk hárított vád alól menteni.“ Mitünk Felvidéki — úgy látszik — vagy nem tudja, mit ír, vagy nem akarja tudni, ide igtatom ama famozus sorokat, melylyel Magyarország tanítószágnak egy nagy részét a közvélemény előtt denuncziálni elég tapintatlan és hazafiatlan volt. „A magas kormány — írja nagy önlelgyűltéssel Felvidéki — főképp a közoktatás terén bizonyára sokat tett a magyar közművelődés előmozdítása érdekében már akkor, midőn állami tanítóképeztéket állított fel. De ezen állami tanítóképezték felekezetiellenlülük lévén, az ezekből kikerült fiatal tanítók — mint a gyakorlati élet, ritka kivétellel szomoruan igazolja — bizonyára magukba szívták a nemzeti szellemet, de magukkal hozták egyszersmind az életbe a hitközönységet is, s eképp minden hitfelekezet, melyad valamit felekezetiiségére, ezen hitközönységek egyénektől, mint a társadalom és felekezetre nézve bizo-

nyára káros és kevés reményre jogosító tagjaitól, mintegy önkénytelenül is elfordul. (Sic!!) Ezt azokkal szemben, kik jól tudják, hogy a lágy-meleg, hitközönyös ember a társadalomnak egy férges tagja, bizonyítgatni fölösleges. "Igy ir Felvidéki azon testületről, mely Magyarország taniótságának színe-javát foglalja magában s mely minden mozgalmában, mely a nevelés- és oktatásügy fejlesztését és felvirágoztatását, annak vallás-erkölcsi alapra való fektetését tűzte ki célul, mindig a zászlóvivő volt és az ma is; mely felfelé úgy, mint lefelé számbavehető tényezővé küzdötte fel magát, s Felvidéki és társait kivéve, közeliismerésben részesül; s mégis, a fenn idéztem sorok daczára, Felvidéki azt állítja, hogy nem volt szándéka vádolni. Elhiszem; de ha nem szándékos, akkor vagy ügyetlenségre, vagy öntudatlan állapotra vall, s egyik esetben sem igényelheti a komoly számbavevést. Ezután irandó czikkeit ilyen szempontból fogom mérlegelni.

„Ezer köszönetet” mond nekem, hogy hosszas fejtegetéséből „szép logikai következtetést” vontam le. Igaz, négy sorban el lehetett mondani azon vádat, mit ő oly beburkoltan igyekezett, — s ez dicséretére legyen mondva — mintha maga is szégyenlő volna, elmondani. Örvend, hogy megértettem, s lám, mégis tagadja, hogy ő vádolta volna az állami tanítóképző intézeteket. Ez a csüres-csavarás sem nem szép, sem nem csuf logica, hanem vastag következtelenség.

Hogy a magyar állam jogállam és nem felekezeti, azt nemcsak tudom, de — hála a kor szellemének — örülök is rajta, a mint bizonyára örül más is, kinek keblében az igazságérzetnek csak legkisebb csirája is honol; s hogy ez így van s hogy ennek így kellett lenni, az legeleltansabban bizonyítja korunk művelődési életörökvését és a keresztyén vallás szellemének átértését. Jogállam és felekezeti állam közt a mily nagy a különbség, épen oly könnyű a választás. A jogállam czélja és ideálja, hogy az ilyen országban csak a jog és törvény uralkodjék. Kívánhatja-e tehát nemes gondolkodású, igazság szerető ember a felekezeti államot a jogállam helyett? Ne kívánja tehát Felvidéki se, ha hazafiságára ad valamit; s nem kívánhatja Felvidéki se, ha meggondolja, hogy hazánk történelmében azok a legszomorubb lapok, melyekre a felekezeti államnak a különböző vallásfelekezetek iránt tanusított türelmetlenségéből származó emlékek vannak elévülhetetlen betűkkel bevéve.

Hogy az állam felekezet nélküli, az igaz, de az ebből vont ama következtetés, hogy az állami tanítóképző intézetekből kikerült tanítók „vallás nélküliek”, ez hamis.

S ha amaz állítás igaz volna, akkor ez súlyos vád lenne azon papokra, kik az ily intézetekben tiszteletdíj élvezése mellett sem fordítanak a hitoktatásra kellő gondot.

Hogy a hitetlenség kérdése divatos eszmévé vált, de üstökénél elévonszolt üres szóbeszédnél nem egyéb, arra vonatkozólag ajánlom Felvidéki figyelmébe korunk egyik tekintélyének következő szavait: „Nem mint ha azokkal értenék egyet, a kik századunkat a hitetlenség századának nevezik s szüntelen azon panaszkodnak, hogy a felvilágosodás terjedésével egyszersmind a hitetlenség is terjed s mind inkább elárad az emberek között. Gyenge hit volna az, melynek a világosság ártana. Legfeljebb vakhit és babona, a mely nem állja ki a világosságot.”

Felvidéki állítja, bár nem bizonyítja, hogy az állami tanítóképezdekből kikerült tanítók — végtelen ritka kivétellel — vallás nélküliek, hitközönyösek. Hát én megengedem, hogy ilyen is van, sőt tán vannak is. De most kérdem: nem voltak-e s nincsenek-e a hivatalnoki, katonatiszti és papi osztályban olyanok is, kik, mint egyesek, olykor annyira megfélemlenek magukról, hogy sem az illem, sem a józan élet s tán még az erkölcsi követelményeknek sem felelnek meg, s mégis pellengérré állítható-e egyesek hibájáért az egész testület, melyek esetleg az illetők tagjai? Azt hiszem, a ki ilyent állít vagy állítana, az a legszelidebb szót használva is: otromba, s mint ilyen, minden művelt ember megvetésére eléggé érdemes.

Felvidéki, hogy „az állami tanító és ne-

velő intézetek nem a vallásosságnak terjesztői”, állítását arra alapítja, hogy a heti 1—2 vallásórák rendkívüli időben d. u. 4—5-ig osztatnak be. Hogy Felvidéki ebbeli, általánosságban tartott tapasztalatát honnan merítette: nem tudom. Magam is sok iskolát meglátogattam, de ily esetet, egy helyiséget kivéve, sehol sem tapasztaltam. Amaz egy helyen is csak egyik óra s az is a hitoktatás és az iskola igazgatója közötti kölcsönös meg egyezésből történt. S ha nem így történt volna, még akkor sem lehetne ez órabeosztástól a törvényszerűséget megtagadni, mert az 1868. évi 38. t. cz. 67. §-a így szól: „A községi elemi népiskolákba minden hitfelekezet gyermekei járhatván, hiveik hit- és erkölcsi oktatásáról az illető hitfelekezetek tartoznak gondoskodni. E vallásoktatásnak a közös iskolai órákon kívül és szintén nyilvánosan kell tartatni.”

Felvidéki olyant is állít, s ezért, mivel általánosságban tartja, elitélem, s állítását vagy rosszakarat, vagy téves információ, vagy még leginkább az átkos chauvinismus kifolyásának tekintem; olyant is állít, — mondom — hogy az állami iskolákban az istenitizsletet, a vallást, a templomgyakorlást guny és neveltség tárgyává teszik s „parádé” és „ceremoniának” nevezik. Hát miért nem állítják az ilyen iskolák tanítóit a törvény szigora elé? A mi községünkben s még más helyeken is, a hol megfordultam, tapasztaltam, hogy a tanító a tanítást imádkozással kezdi s imádkozással végzi; vasárnap a tanulókkal templomba megy; sőt volt eset rá, hogy tanítási órán látogattam el az iskolába s a tanítót a tanulók vallás-erkölcsi érzésének felébresztését és fejlesztését célzó tanítással foglalkozva találtam. Olvastam közelebből a lapokból, hogy a háromszék-megyei tanítóttestület körei ily című tételt dolgoztak ki: „A tanító teendői a tanulók vallás-erkölcsi érzésének felébresztése és fejlesztése érdekében.” Hát mégis olyan hitközönyösök azok az állami tanítóképezdekből kikerült tanítók? Csakugyan igaz az, hogy a ki mindig kék színt lát, nem ismeri a zöldet, valamint az is, hogy: Sötét szeműveg az a chauvinismus.

Nyakatekert okoskodásainak további folyamán Felvidéki idéz egy törvényt, melynek értelmében mindenkinek s így Felszeginek is valamely bevett vallásfelekezethez kell, hogy tartozzék, s „akkor — így folytatja — minden szemlélődéseinek a felekezeti chauvinismus kifolyásának kell lennie”.

Hogy valamely vallásfelekezethez tartozom, ebben már igaza van Felvidékinek, s hogy vallásomat szeretem, igaz meggyőződésből követem, az is tény; de hogy vallásfelekezetemnek minden intézkedéseit, ha azok esetleg hazám érdekeivel ellenkeznének, vakon alá nem írnám, az is bizonyos.

Hogy valamely vallásfelekezethez tartozással a chauvinismus is mulhatatlanul össze legyen kötve, az sajátságos egy gondolkodásra mutat. Felvidéki logikájához hasonló a következő: Az emberek mindenike vagy irástudó, vagy nem. Felvidéki is ember s így vagy irástudó, vagy nem. Ha irástudó, akkor elfogulatlan, higgadt gondolkodású, bölcs és kitűnő distingváló tehetséggel bíró. Nem nevetséges ez akár igazságnak, akár logikának?

Felvidéki, előbb említettem következtetése értelmében, kimondja, hogy annak, a ki valamely vallásfelekezethez tartozik, „minden szemlélődéseinek a felekezeti chauvinismus kifolyásának kell lennie”. Önmagamra nézve ezt visszautasítom, a mint előbb már hangsúlyoztam is; de Felvidékire nézve, részint álláspontját és állításait véve irányadóul, részint mert a következtetést önmagára is applicálta, elismerem.

A „felekezeti chauvinismus”-sal, úgy látszik, czikkíró nincsen tisztában, mert tán saját magát illetőleg mégsem dicsekednék azzal. Felekezeti chauvinismusban szenvedő, tehát chauvinista az, ki más vallásfelekezeteket, az államot s mindezeknek intézkedéseit épen oly szenvedélytel gyűlöli, utálja, mint a milyen majomszeretettel öleli keblére a saját felekezetét s annak minden intézkedését; chauvinista az, ki egyes személyek vagy testületek irányában, azokkal, azoknak

intézkedéseivel szemben minden önálló gondolkodásról lemondott; azoknak utasításait, megállapodásait vakon követi s belenyugszik, hogy a fejnélküliek irigylésre nem méltó táborához tartozzék. Különben jól teszi Felvidéki; így legalább önbeismerése feleslegessé teszi ama közmondás alkalmazását: „A pap házán golyafészek; minden ember látja, csak a pap nem látja.”

(Vége következik.)

Felszegi J.

Különfélék.

— **Ő felsége** nevenapját szokott kegyelettel ünnepelték meg folyó hó 4-én Kézdí-Vásárhelyt. Délelőtt istentisztelet tartatott a r. kath. templomban, melyen az összes hatóságok: törvényszék, tiszttakar, városi tanács, tanítói testület stb. és még ezenkívül nagyszámú közönség vett részt.

— **Az aradi vértanuk emlékére** gyász-istentisztelet tartatott folyó hó 6-án a róm. kath. templomban, melyen a Rikán belőli honvédegylet testületileg, a tanács és még számosan vettek részt. Templomozás után a honvédegylet tiszteltet a minorita-rend főnökénél, megköszönve a tartott fényes isten-tiszteletet, azután meg a város érdemes polgármesterénél — ki szintén tiszt volt a szabadság-harc alatt — mutatá be tiszteletét.

— **Móricz Gyula** csiksomlyói róm. kath. főgymnasiun tanár, ki társadalmunk igen előnyösen ismer, a gyulafehérvári róm. k. főgymnasiumhoz lett áthelyezve s értesülésünk szerint e napokban már el is hagyja Csíkot. Midőn új állomásán sok szerencsét és megelégedést kívánnánk, őszintén sajnáljuk távozását, mert benne társadalmunk egyik hatalmas támaszát veszíti.

— **Kézdí-Szentkatolna** új plebánosa csikszépvízi Fejér Emánuel folyó hó 4-én tartotta bevonulását Szentkatolnára. Az új papot — mint levelezőnk írja — lelkes fogadtatásban részesítették hivei. A falu határszélén Pakó Mátyás üdvözölte a plebánost, ki az eleje vonult nagy néptömeg szakadatlan éljenzése között vonult a papi lakig, hol Elekes Tivadar mondott szép üdvözlő beszédet. Itt az új lelkész megköszönvén a lelkes fogadtatást, kedélyes lakomára gyűlt össze a hivek egy része, mely késő este ért véget.

— **Fillérestély.** A Csikszeredában létesítendő kisdédóvó javára f. hó 15-én érdekes műsorozattal fillérestély rendeztetik, melyet előre is a t. közönség figyelmébe ajánlunk. Erről lapunk közelebbi számában többet.

— **Csik-Taploczán** az üresedésbe jött tanítónői állásra Lárénz Albertné urasszony választatott meg. Csak gratulálhatunk Csik-Taplocza községének ezen választásáért, mert Lárénzné urasszonyban egy képzett, szorgalmas, pontos és hivatásának magaslatán álló tanítónőt nyertek.

— **Halálozás.** Albert Balázs csikszeredai kereskedőt súlyos csapás érte. József nevű 17 éves fia folyó hó 5-én hagymázban elhalt. A mélyen sujtott szülők fájdalmát enyhítse a közsérvét, melylyel fájdalmukban osztozunk.

— **Véres párbaj.** Megdöbrentő hír terjedt el szombaton este Budapesten; Hellner Kálmán tartalékos huszárhadnagy és végzett technikus a czinkotai erdőben párbajban halálosan megsebesítette Mihajlovics Miklós honvéd hadnagyot. A szerencsétlen eset előzményei és részletei a következők: Csütörtökön éjfél tájban a Ferenzi-kávéházban éles szóváltás után Hellner Kálmán arcuzlütötte Mihajlovics Miklóst. A meggyalázott hadnagy halásáppadtan egy lépést tett hátra és kardjához kapott, de nem rántotta ki, mert egy pincér megakadályozta ebben. Ekkor felkérte egyik barátját, hogy tudja meg Hellner lakását, s miután barátja e megbízatásban eljár, Mihajlovics kocsiába ült és hazahajtatott. Másnap reggel felkereste Rusnyák Lajos honv. főhadnagyot és Grasnóvitsch Gyula hadnagyot s felkérte őket, hogy Hellner Kálmánt provokálják. A segédek azonnal felkeresték Hellnert, a ki kijelentette, hogy az elkövetett sértést sajnálja és kész azért a segédek előtt bocsánatkérését kifejezni. Azt is kijelentette, hogy a sértés elkövetésekor nem volt beszámítható

állapotban. Együttal a maga részéről megnevezte segédei gyanánt Tóth Mihály és Kiticsány Zsigmondot. A szekundánsok összejöttek s miután Mihajlovics segédei kijelentették, hogy felük tényleges szolgálatban levő tiszt, s mint ilyen, csakis fegyverrel szerezhet magának elégtételt a sértésért, mellőzték Hellner szóbeli nyilatkozatát és megállapodtak, hogy a párbaj közönséges párbajpisztolyokkal fog végbemenni, 35 lépés távolságról, 10—10 lépés advance-al, háromszori golyó váltással. Célzási idő 30 másodperc. Délután 5 órakor érkezett a kis társaság a czinkotai erdő melletti tiszásra orvosai kíséretében. A segédek kimérték a távolságot, kijelölték a helyeket s még egyszer felszólitották feleiket a kibékülésre, de hasztalanul. Ekkor megadták a segédek a vezényszót s a párbajozók lőttek. A lövés nem talált. Másodszor is lőttek, de szintén sikertelenül. Hellner segédei újból megtették a békítési kísérletet, de Mihajlovics segédei erről mit sem akartak tudni. A harmadik lövésnél Mihajlovics Miklós, Hellner Kálmán golyója által találva, e kiáltással: „Jaj Istenem, megölt!” összerogyott. Sebeiből patak-ként omlott a vér s iszonyu kinokat állott ki. Barátaitól fegyvert kért, hogy önkézevel oltsa ki életét, vessen véget győtrő fájdalmának. Hellner Kálmán megilletődve sietett halálosan sebesült ellenfeléhez s bocsánatot kért tőle, de az hörögve csak annyit válaszolt: „Ez már így van.” Az orvosok konstalták, hogy a sebesült így komoly természetű, hogy Mihajlovics két óránál tovább aligha fog élni. A szerencsétlen bevitték a Beniczky-kastélyba, honnan kórházba szállították. Mihajlovics 27—29 éves, felvidéki származású. Tisztársai körében legnagyobb szeretetnek örvendett. Derék, jellemes, képzett embernek ismerték. — Később érkezett lapok azt írják, hogy Mihajlovics még vasárnap a halállal vívódott s Tyroch fő-törzsorvos nyilatkozata szerint, ha sikerül a golyót kivenni, talán még felépülhet. Hellnert másnap a vizsgálat után letartóztatták.

Nyilvános köszönet.

A selmeczbányai erdész- és bányász-akadémian fennálló „Erdélyi kör” szegénysorsu tagjainak felsegélyezésére a következő urak adakoztak: Lázár Menyhért 2 frt, Imre Dénes 2 frt, ifj. Vákár Gergely 2 frt, Csiky Dénes 1 frt, Cziffra F. 1 frt, Bocsánczy János 50 kr, Lázár Zakariás 50 kr, Vákár Lajos 40 kr, Ágoston Ágost 40 kr, Mészáros András 20 kr.

Midőn a köszönettel átvett segélyösszegeket ezennel hirlapilag nyugtazzom, fogadják a fentnevezett humanus urak, kik becses adományaikkal önzetlen törekvéseinket támogatták, legforróbb köszönetünket.

Az „Erdélyi kör” nevében Gyergyó-Szentmiklóson, 1885. okt. 1.

Eránosz Antal János,
erd. ak., az „Erd. k.” megbízottja.

Szerkesztői izenet.

Magyar tubák. Névtelen közleményeket nem fogadunk el. Különben is nem üti a mértéket

Felelős szerkesztők:
Ifj. Dobay János. Sprencz György.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Árverési hirdetmény.

Alólírt tömegdöndnok részéről közhírré tétetik, hogy a brassói kir. törvényszék, mint csődbíróság, által a tamásfalvi Bányai Bogdán-féle csődtömeghez tartozó tamásfalvi jószág felének elárverezése, melyhez Szörce, Zabola és Kovászna községek határain fekvő rétek, szántóföldek és terjedelmes erdőségek tartoznak, együttesen 18376 frt kikiáltási árban elrendeltetett és annak határnapjával 1885. év október hó 20 ik napjának d. e. 9 órája Tamásfalva községéhez kitzetett.

Árverezni kívánók tartoznak a kikiáltási árnak 5%-át készpénzben, vagy a „Brassói ált. takarékpénztár”, az „Albina”, a „Brassói előleg-egylet”, az „Első erdélyi bank”, a „S.-sz. györgyi takaré-

pénztár", a „Sz.-udvarhelyi” takarékpénztár, a „M.-vásárhelyi takarékpénztár” vagy a „M.-vásárhelyi hitelbank” betéti könyvecskéi, vagy a 3333. szám alatt kelt magy. kir. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirokban letenni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részletben, és pedig az első az árverés jogerőre emelkedése napjától 30 nap, a másodikat ugyanazon naptól számítandó 90 nap és a harmadikat ugyanazon naptól számítandó 150 nap alatt a brassói kir. adóhivatalnál lefizetni.

A többi árverési feltételek az alól-írottaknál vagy a kovásznai kir. járásbírósnál megtekinthetők.

Brassó, 1885. október 3-án.

Ügyvéd Reich Ágoston,
tömeggondnok.

1—3

4490—1885.

Pályázati hirdetmény.

Futásfalvi csoport helyettes körjegyzői állomása a helyettes körjegyző lemondása folytán betöltendő lévén, arra ezennel pályázatot nyitok.

Felhívom ennél fogva azokat, kik ezen állomás ideiglenes elnyerése iránt pályázni óhajtanak, mikép az 1883. évi I. t.-cz. 6. §-ban megszabott törvényes követelményeket igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kérésüket hozzám folyó október hó 23-án d. u. 6 óráig ad-
ják be.

A helyettesítés október hó 24-én d. e. 10 órakor a csoport székhelyén, Futásfalván fog megtartatni.

Kézdi-Vásárhelytt, 1885. október hó 1-én.

Gábor Péter,
szolgabíró.

2—3

Sz. 3079. tkvi.

1885.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Szabó Gyula és neje végrehajthatónak Léva László végrehajtást szenvedő elleni 80 frt tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén levő, Ikafalva községében fekvő, az ikafalvi 133 sz. tjkvben foglalt 331., 332. hr. sz. 160 frt értékű, 343. hr. sz. 25 frt értékű, 488. hr. sz. 30 frt értékű, 489. hr. sz. 8 frt értékű, 594. hr. sz. 30 frt értékű, 717. hr. sz. 46 frt értékű, 1123. hr. sz. 35 frt értékű, 1171. hr. sz. 57 frt értékű, 1173. hr. sz. 47 frt értékű, 1372. hr. sz. 74 frt értékű, 1418. hr. sz. 92 frt értékű, 1506. hr. sz. 61 frt értékű, 2071. hr. sz. 47 frt értékű, 2213. hr. sz. 114 frt értékű, 2235. hr. sz. 47 frt értékű, 2326. hr. sz. 7 frt értékű, 2350. hr. sz. 36 frt értékű, 2442. hr. sz. 23 forint értékű, 2679. hr. sz. 91 frt értékű, 2973. hr. sz. 3 frt értékű ingatlanokra (1881. évi 60. t.-cz. 156. §-a) egészen, összesen 1034 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi október hó 20-án délelőtt 9 órakor Ikafalva községében tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát telekkönyvi testenkint készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a

bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint tkkvi hatóság üléséből, 1885. évi június hó 23-ik napján.

Sz. 3577. tkvi

1885.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint tkkvi hatóság, közhírré teszi, hogy Kocsis Gábor márkosfalvi lakos végrehajthatónak ifj. Tompa András márkosfalvi lakos végrehajtást szenvedő elleni 150 frt tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén levő, Márkosfalva községben fekvő, a márkosfalvi 33. sz. tjkvben levő 628. hr. sz. 68 forint, 2215. hr. sz. 37 forint, 2679. hr. sz. 31 frt, 2839. hr. sz. 63 ft, 2913. hr. sz. 20 frt, 3382. hr. sz. 27 frt és 3604. hr. sz. 21 frt becsértékű egész ingatlanokra az árverést a fennebbi ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi október hó 16-ik napján d. e. 8 órakor Márkosfalva községében tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10% telekkönyvi testenkint készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t.-czikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint tkkvi hatóság üléséből 1885. évi június hó 30-ik napján.

Sz. 4398—1885.

tkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A cs.-szeredai kir. törvényszék, mint tkkvi hatóság, közhírré teszi, hogy Fejér János csikszépvízi lakos végrehajthatónak ifj. Péter Gergely vacsárcsi lakos végrehajtást szenvedő elleni 115 frt tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a csikszéredai kir. törvényszék területén levő, Csikvacsárcsi község határában fekvő s ugyanezen község 104. sz. tjkvben felvett következő ingatlanokra, u. m.: a 203. és 204. hr. sz. alatti épületes belsőségre 80 frt, a 832. hr. sz. alatti szántóra 5 frt, az 1246. hr. sz. alatti szántóra 12 frt, az 1406. hr. sz. alatti szántóra 30 frt, az 1412. hr. sz. alatti szántóra 15 frt, a 2130. hr. sz. alatti szántóra 5 frt, a 2612. hr. sz. alatti szántóra 5 frt, a 2664. hr. sz. alatti szántóra 3 frt, a 2679. hr. sz. alatti szántóra 10 frt, a 2701. és 2702. hr. sz. alatti szántóra és legelőre 8 forint, a 2727. hr. sz. alatti szántóra 3 forint, a 3735. hr. sz. alatti szántóra 10 forint, a 3921. hr. sz. alatti szántóra 10 forint, 3960. hr. sz. alatti szántóra 2 frt, 3997. hr. sz. a. szántóra 10 frt, 4007. hr. sz. a. szántóra 8 frt, 4017. hr. sz. a. szántóra 10 ft, 4487. hr. sz. a. szántóra 5 frt, 4944. hr. sz. alatti kaszálóra 10 frt és az időközben a 200. sz. tjkvben Kósa Elek javára átitrt 836. hr. sz. a. szántóra 70 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi november hó 26 ik napján délelőtti 10

órákor Csik-Vacsárcsi községében tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10% vagy készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-a jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt m. kir. igazságügyminiszteri rendelet 8.

§-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Csik-Szeredán, 1885. évi április hó 11. napján.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság üléséből.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséggel tudatni, miszerint a

csikszépvízi gyógyszerárt

a nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter ur engedélye folytán Scharp Henrik gyógyszerész urtól átvettem, s azt a kor igényeinek és a helyi viszonyoknak megfelelőleg felszereltem.

Mindenféle különlegességgel, illatszerekkel stb. be-
rendeztem, s így a nagyérdemű közönség igényeit minden irányban gyorsan, pontosan és olcsón kielégíthetem.

Vidéki megrendelések azonnal teljesíttetnek.

Csik-Szépvízen, 1885. szeptember 29-én.

2—3

Tisztelettel
TEIL FRIGYES,
gyógyszerész.

Van szerencsénk ezennel a nagyérdemű közönséget értesíteni, miszerint bevásárlásunkról visszatérvén, raktárunkat mindennemű női és férfi divatcikkben dusan elláttuk.

Egyszersmind bátrak vagyunk megemlíteni, hogy minden minőségű lenvásznak és asztalneműek, kizárólag **Regenhart & Rasman** és **Richter-féle gyártmányok**, ugyancsak **Schroll-féle sifonok és sirtingek** minden szélesség és minőségben raktárunkon nagy választékban a legjutányosabb árakban kaphatók.

Továbbá becses figyelmükbe ajánljuk női és férfi kész fehérnemű raktárunkat, ugyancsak képesek vagyunk menyasszonyi kelengyéket a leg-
rövidebb idő alatt legújabb divat szerint kiállítani.

Végül ajánljuk gyári raktárunkat valódi **Prof. Dr. Gustav Jaeger-féle normal gyapjúczikkben** nők, férfiak és gyermekek számára **eredeti gyári árak mellett**.

2—3

Teljes tisztelettel
LÁSZLÓ M. és L.
Brassó, főpiacz, lensor 23. szám.

Épen most jelent meg
és ingyen kapható a

„KÉPES CSALÁDI LAPOK”

VIII. évfolyamának

E L S Ő S Z Á M A.

Tartalom: Az utolsó rév. (Elbeszélés.) Tolnay Lajostól. — Erdei románca. (Költmény.) Bartók Lajostól. — Őszi este. (Tárcza.) Sziklay Jánostól. — Barabao. (Velencei történet.) Tóth Bélától. — A boszorkány. (Theuriet André regénye.) — Az állatok erőképe. (Ismertető tárcza.) — A szobor titka. (Regény.) Tábori Róberttől.

A legszebb és legelterjedtebb szépirodalmi képes heti lap.

**Előfizetési ára: Egy negyedévre 1 frt 50 kr, fél-
évre 3 frt, egész évre 6 frt.**

A „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala Méhner Vilmos, Budapest,
IV. papnövelde-utca 8.